

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 4Cdo/112/2019
Identifikačné číslo spisu: 7114208011
Dátum vydania rozhodnutia: 26.02.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Gabriela Klenková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:7114208011.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne Slovenská kancelária poisťovateľov, so sídlom v Bratislave, Bajkalská 19B, IČO: 36 062 235, zastúpenej advokátskou kanceláriou TOMÁŠ KUŠNÍR, s. r. o., so sídlom v Bratislave, Pajštúnska 5, IČO: 36 613 843, proti žalovaným 1/ NORAX s. r. o., so sídlom v Košiciach, Moyzesova 36, IČO: 44 499 311, 2/ R. Z., bývajúcemu v B., N. XXX/XX, zastúpenému spoločnosťou Beňo & partners advokátska kancelária, s.r.o., so sídlom v Poprade, Námestie svätého Egídia 40/93, IČO: 44 250 029, o zaplatenie 4 326,62 eura s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Košice I pod sp. zn. 13 C 130/2014, o dovolaní žalovaného 2/ proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 20. novembra 2018 sp. zn. 6 Co 339/2017, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalobkyni p r i z n á v a nárok na náhradu trov dovolacieho konania proti žalovanému 2/.

Náhradu trov dovolacieho konania žalobkyni proti žalovanej 1/ n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Košice I (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 13. septembra 2017 č. k. 13 C 130/2014-195 uložil žalovaným 1/ a 2/ povinnosť zaplatiť žalobkyni spoločne a nerozdielne sumu 4 326,62 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 4 326,62 eura od 28. júla 2016 do zaplatenia a žalovanému 2/ povinnosť zaplatiť žalobkyni aj úrok z omeškania vo výške 5,25 % ročne zo sumy 4 326,- eur od 31. mája 2014 do 26. júla 2016, to všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. V prevyšujúcej časti úroku z omeškania žalobu zamietol. Priznal žalobkyni právo na náhradu trov konania voči žalovaným 1/ a 2/ v plnej výške.

Z vykonaného dokazovania mal preukázané, že žalovaná 1/ bola vlastníkom a držiteľom osobného motorového vozidla značky Audi EVČ: N. XXX K. v čase dopravnej nehody, ktorú spôsobil dňa 12. augusta 2012 a za ktorú zodpovedá - žalovaný 2/. Pri tejto nehode bola spôsobená škoda F. M. na jeho osobnom motorovom vozidle zn. Opel EČV: W. XXX H., ako aj Národnej diaľničnej spoločnosti. Vzhľadom k tomu, že v čase dopravnej nehody nebolo predmetné vozidlo zákonne poistené v zmysle zákona č. 381/2001 Z.z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou

motorového vozidla (ďalej len zákona č. 381/2001 Z.z.), poškodeným bola vyplatená škoda z garančného fondu a to v sume 2 449,70 eura F. M. a v sume 1 876,92 eura Národnej diaľničnej spoločnosti, spolu v sume 4 326,62 eura. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že podľa § 427 a nasl. Občianskeho zákonníka zodpovedá za škodu spôsobenú žalobkyni, žalovaná 1/ ako prevádzkovateľ a vlastník motorového vozidla v čase dopravnej nehody. Rovnako za túto škodu zodpovedá aj žalovaný 2/ ako vodič, lebo svojim protiprávnym konaním podľa § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka spôsobil dopravnú nehodu, za ktorú zodpovedá. Žalovaných 1/ a 2/ súd zaviazal spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi 4 326,62 eura spolu s 5 % úrokom z omeškania od 28. júla 2016 do zaplatenia. Žalovaného 2/ zaviazal zaplatiť žalobcovi úrok z omeškania vo výške 5,25 % ročne z uvedenej sumy od 31. mája 2014 do 27. júla 2016 v súlade s ust. § 517 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 3 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z.

O nároku na náhradu trov konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „C.s.p.“).

2. Krajský súd v Košiciach (ďalej len „odvolací súd“) na základe podaného odvolania žalovaným 2/, rozsudkom z 20. novembra 2018 sp. zn. 6 Co 339/2017 rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutom vyhovujúcom výroku potvrdil. Žalobkyni priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti žalovaným v plnom rozsahu.

V odôvodnení uviedol, že súd prvej inštancie správne zistil skutkový stav veci, ako aj správne právne vec posúdil. Stotožnil sa s uvedeným odôvodnením súdom a k odvolacím námietkam uviedol, že žalobkyňa sa domáha tzv. postihového práva a poisteným podľa zákona č. 381/2001 Z.z. je nielen prevádzkovateľ a ďalšie osoby zodpovedajúce za škodu podľa § 427 a nasl. Občianskeho zákonníka, ale aj osoby zodpovedajúce za škodu za podmienok uvedených v § 420 Občianskeho zákonníka, ktorou môže byť aj vodič vozidla. Citoval ust. § 2 písm. f), § 3 ods.1, § 4 ods. 1, § 12 ods.2, § 24 ods. 2 písm. b), ods. 3, ods. 7 zákona č. 381/2001 Z.z., a uviedol, že poisťovňa má nárok na náhradu poistného plnenia, okrem poistníka proti každému, kto za škodu zodpovedá a za koho plnila. Má právo postihu má aj proti osobe, ktorá za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla zodpovedá na základe zavinenia, t. j. aj proti vodičovi motorového vozidla. Poukázal na judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a Ústavného súdu Slovenskej republiky s tým, že uplatnené námietky považoval za irelevantné, a preto napadnuté rozhodnutie vo vyhovujúcom výroku ako vecne správne potvrdil.

O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 251 C.s.p. a § 262 ods. 1 C.s.p.

3. Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu podal žalovaný 2/ dovolanie podľa § 421 ods. 1 písm. b) C.s.p., keďže rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená. Touto spornou otázkou podľa dovolateľa bolo, či v prípade nepoisteného vozidla má Slovenská kancelária poisťovateľov regres len voči tomu, kto vozidlo nepoistil, hoci mal túto povinnosť (prevádzkovateľ), alebo aj voči vodičovi tohto vozidla, ktorý nebol jeho prevádzkovateľom. Dovolateľ vyslovil presvedčenie, že zákon č. 381/2001 Z.z. predpokladá iba jeden subjekt - a to prevádzkovateľa vozidla. Je tomu tak preto, že zákon č. 381/2001 Z.z. kryje objektívnu zodpovednosť prevádzkovateľa motorového vozidla podľa ust. § 427 Občianskeho zákonníka, a nie subjektívnu zodpovednosť vodiča. Uviedol, že povinné poistenie vodiča za zodpovednosť podľa § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka nie je zakotvená v právnom poriadku Slovenskej republiky. Poznamenal, že účelom poistenia je zabezpečenie náhrady škody pre poškodeného bez ohľadu na majetkové pomery škodcu. Napokon poukázal na sankčné ust. § 19 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z.z., z ktorého vyplýva úmysel zákonodarcu postihovať za neuzavretie povinného zmluvného poistenia výlučne prevádzkovateľa. Navrhol zmeniť napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu v spojení s rozhodnutím súdu prvej inštancie a žalobu zamietnuť, alebo zrušiť rozhodnutia nižších inštancií a vec vrátiť na ďalšie konanie.

4. Žalobkyňa vo vyjadrení k dovolaniu uviedla, že nie je daný dovolací dôvod podľa ust. § 421 ods. 1 písm. b) C.s.p., nakoľko predmetná právna otázka už bola v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu vyriešená v rozhodnutí sp. zn. 4 Cdo 134/2009. Pre úplnosť uviedla, že uplatnený nárok voči žalovaným je v zmysle § 24 ods. 7 zákona č. 381/2001 Z.z. nárokom na náhradu plnenia, ktoré za nich plnila

poškodeným. Žalovaný 2/ zavinene porušil pravidlá cestnej premávky a celkom nepochybne zodpovedá za škodu podľa § 420 Občianskeho zákonníka, pretože spôsobil škodu vozidlom, ku ktorému nebola uzavretá poisťná zmluva. Súčasne je osobou bez poistenia zodpovednosti, a to bez ohľadu na to, komu prislúchala povinnosť uzavrieť poisťnú zmluvu. Navrhla podané dovolanie odmietnuť v zmysle § 447 písm. c) C.s.p. Uplatnila si nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

5. Žalovaná 1/ sa písomne k doručenému dovolaniu žalovaného 2/ nevyjadřila.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „dovolačný súd“) príslušný na rozhodnutie o dovolaní (§ 35 C.s.p.) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 C.s.p.) strana sporu, v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.), bez nariadenia pojednávania (§ 443 C.s.p.) po preskúmaní, či dovolanie obsahuje zákonom predpísané náležitosti (§ 428 C.s.p.) a či sú splnené podmienky podľa § 429 C.s.p., dospel k záveru, že dovolanie nie je prípustné (§ 447 písm. c) C.s.p.).

Na stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 veta prvá C.s.p.) dovoľací súd uvádza nasledovné:

7. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je bezpochyby tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšieho stupňa, sa v občianskoprávnom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých občianskoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred občianskoprávnym súdom, vrátane dovolacieho konania (napr. rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 4/2011).

8. Dovolanie treba považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovoľací súd nesmie byť vnímaný (procesnými stranami ani samotným dovoľacím súdom) ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu (napr. rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 113/2012, 2 Cdo 132/2013, 3 Cdo 18/2013, 4 Cdo 280/2013, 5 Cdo 275/2013, 6 Cdo 107/2012 a 7 Cdo 92/2012). Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu (sp. zn. 1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 209/2015, 3 Cdo 308/2016, 5 Cdo 255/2014).

9. Podľa § 419 C.s.p. proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné sú vymenované v § 420 a § 421 C.s.p.

10. Podľa § 421 ods. 1 písm. b) C.s.p. dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená.

11. Podľa § 432 C.s.p. dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolačný dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

12. Podľa § 440 C.s.p. dovoľací súd je dovoľacími dôvodmi viazaný. Dovolačím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní.

13. V preskúmvanej veci dovoľací súd prioritne skúmal podmienky dovolacieho prieskumu z hľadiska prípustnosti dovolania a uplatneného dovolacieho dôvodu v zmysle § 421 ods.1 písm. b) C.s.p. Podľa názoru žalovaného 2/ je sporné, či v prípade nepoisteného vozidla má Slovenská kancelária

poisťovateľov regres len proti tomu, kto vozidlo nepoistil, hoci mal túto povinnosť ako prevádzkovateľ, alebo aj proti vodičovi tohto vozidla, ktorý nebol jeho prevádzkovateľom s tým, že zdôraznil, že najvyšším súdom táto otázka nebola vyriešená v tom zmysle, že by došlo k ustáleniu judikatúry. K namietanému nesprávnemu právnemu posúdeniu subjektov povinných uzatvoriť povinné poistenie uviedol, že zákon č. 381/2001 Z.z. nevy vymedzuje presný okruh subjektov povinných uzatvoriť povinné poistenie. Existuje iba jediný subjekt - prevádzkovateľ vozidla z titulu objektívnej zodpovednosti (§ 427 Občianskeho zákonníka). Podľa jeho názoru, tento zákon žiadnu inú zodpovednosť nekryje, vyplýva to aj z jeho názvu.

14. Uvedený dôvod prípustnosti dovolania predpokladá, že dovolateľ v dovolaní vymedzí práve tú právnu otázku (nie inú, resp. neuvedie žiadnu), od vyriešenia ktorej záviselo dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu. V prípade dovolania, prípustnosť ktorého vyvodzuje dovolateľ z § 421 ods. 1 C.s.p., má viazanosť dovolacieho súdu dovolacími dôvodmi (§ 440 C.s.p.) kľúčový význam. Závery o (ne)prípustnosti dovolania prijíma dovolací súd na základe dôvodov uvedených dovolateľom (§ 432 C.s.p.). Výsledok posúdenia prípustnosti dovolania je teda podmienený tým, ako dovolateľ súdu vysvetlí (konkretizuje), že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia dovolateľom označenej právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená (§ 421 ods. 1 písm. b) C.s.p.). Aby určitá otázka mohla byť relevantná z hľadiska § 421 ods. 1 písm. b) C.s.p., musí mať zreteľné charakteristické znaky. Predovšetkým musí ísť o otázku právnu (teda v žiadnom prípade nie skutkovú otázku). Zo zákonodarcom zvolenej formulácie tohto ustanovenia vyplýva, že otázkou riešenou odvolacím súdom sa tu rozumie tak otázka hmotnoprávna (ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine), ako aj procesnoprávna (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení). Musí ísť o právnu otázku, ktorú odvolací súd riešil a na jej vyriešení založil rozhodnutie napadnuté dovolaním. Právna otázka musí byť označená v dovolaní spôsobom jasným, určitým a zrozumiteľným. Sama polemika dovolateľa s právnymi názormi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo kritika toho, ako odvolací súd pristupoval k riešeniu niektorého problému, významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v ust. § 421 ods. 1 písm. b) C.s.p. (napr. rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 2 Cdo 203/2016, 2 Cdo 54/2018, 3 Cdo 6/2017, 3 Cdo 67/2017, 4 Cdo 95/2017, 7 Cdo 140/2017). Z vyššie uvedeného teda vyplýva, že uvedený dôvod prípustnosti dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu predpokladá, že právnu otázku doposiaľ dovolací súd neriešil a je daná potreba, aby dovolací súd ako najvyššia súdna autorita k tejto otázke zaujal právny názor.

15. Do ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu v zmysle § 421 ods. 1 Civilného sporového poriadku treba zahrnúť aj naďalej použiteľné, legislatívnymi zmenami a neskoršou judikatúrou neprekonané civilné rozhodnutia a stanoviská publikované v Zbierkach súdnych rozhodnutí a stanovísk vydávaných Najvyššími súdmi ČSSR a ČSFR, ďalej v Bulletin Najvyššieho súdu ČSR a vo Výbere rozhodnutí a stanovísk Najvyššieho súdu SSR a napokon aj rozhodnutia, stanoviská a správy o rozhodovaní súdov, ktoré boli uverejnené v Zborníkoch najvyšších súdov č. I, II. a IV vydaných SEVT Praha v rokoch 1974, 1980 a 1986 (Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 24. januára 2018 sp. zn. 6 Cdo 29/2017, publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky č. 8/2018, pod R 71/2018).

Napokon za ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu treba považovať predovšetkým rozhodnutia a stanoviská publikované v Zbierke stanovísk a rozhodnutí najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky, vydávanej Najvyšším súdom Slovenskej republiky od 1.1.1993 s pôvodným názvom Zbierka rozhodnutí a stanovísk súdov Slovenskej republiky (pokiaľ neboli v neskoršom období judikátorne prekonané), ako i rozhodnutia najvyššieho súdu, v ktorých bol opakovane potvrdený určitý právny názor, alebo výnimočne aj jednotlivé rozhodnutie, pokiaľ neskôr vydané rozhodnutia najvyššieho súdu názory obsiahnuté v tomto rozhodnutí nespochybnili, prípadne ich akceptovali a vecne na ne nadviazali. Vzhľadom na účel právnej úpravy dovolania, ktorým je v prípade dovolacieho dôvodu spočívajúceho v nesprávnom právnom posúdení veci predovšetkým riešenie doteraz neriešených otázok zásadného právneho významu, treba do ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu zahrnúť aj rozhodnutia publikované v Zbierke súdnych rozhodnutí a stanovísk vydávanej Najvyšším súdom ČSFR,

Najvyšším súdom ČR a Najvyšším súdom SR v dobe do 31.12.1992, ako aj rozhodnutia uverejnené v Zborníkoch stanovísk, správ o rozhodovaní súdov a súdnych rozhodnutí Najvyšších súdov ČSSR, ČSR a SSR vydaných SEVT Praha v rokoch 1974 (č. I, 1965 - 1967), 1980 (č. II, 1964 - 1969) a 1986 (č. IV, 1970 - 1983), pokiaľ sú stále použiteľné (najmä z hľadiska ich súladu s hodnotami demokratického právneho štátu) a neboli prekonané neskoršou judikatúrou. V súlade s čl. 2 ods. 2, 3 Základných princípov C.s.p. je potrebné za ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu považovať aj rozhodovaciu prax ďalších najvyšších súdnych autorít, a to Ústavného súdu Slovenskej republiky, Európskeho súdu pre ľudské práva a Súdneho dvora Európskej únie.

16. Predmetom uplatneného nároku je tzv. postihové právo žalobcu v zmysle § 24 ods. 7 veta prvá v spojení s § 24 ods. 2 zákona č. 381/2001 Z.z., ktoré ustanovenie je potrebné vykladať tak, že kancelária má právo postihu proti každému, kto za škodu zodpovedá a za koho plnila. Má teda právo postihu aj proti osobe, ktorá za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla zodpovedá na základe zavinenia, t. j. aj proti vodičovi (pri prevádzke tuzemského motorového vozidla je vodič povinný mať pri sebe potvrdenie o poistení zodpovednosti a teda presvedčiť sa, či je vozidlo poistené (napr. uznesenie najvyššieho súdu z 24. júna 2015, sp. zn. 4 Cdo 190/2014, ako aj z 31. augusta 2010, sp. zn. 4 Cdo 134/2009)). To znamená, že v prípade poskytnutia poistného plnenia za škodu v zmysle § 24 ods. 2 písm. b) zákona č. 381/2001 Z.z. má právo postihu proti tomu, u koho je daná zodpovednosť za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla v zmysle príslušných ustanovení Občianskeho zákonníka o zodpovednosti za škodu.

Bolo vecou zákonodarcu, že okruh regresne zodpovedných osôb vymedzil spôsobom, aký vyplýva zo zákona č. 381/2001 Z.z., čo znamená, že v prípade plnenia škody kanceláriou podľa § 24 ods. 2 písm. b) zákona č. 381/2001 Z.z., hoci osobou, ktorá je povinná povinné zmluvné poistenie uzatvoriť, je držiteľ vozidla (resp. aj ďalšie osoby podľa § 3 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z.z.), právo regresného postihu sa rozširuje i na iné osoby definované ako tie, ktoré zodpovedajú poškodenému za škodu (napr. uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 17. augusta 2016, sp. zn. III. ÚS 514/2016).

17. Z uvedených rozhodnutí najvyššieho súdu, ako aj ústavného súdu nepochybne vyplýva, že nastolená právna otázka žalovaným 2/, bola riešená dovolacím súdom, a preto podmienka prípustnosti dovolania v zmysle § 421 ods. 1 písm. b) C.s.p. nebola splnená.

18. Z tohto dôvodu dovolací súd dovolanie žalovaného 2/ ako neprípustné v zmysle § 447 písm. c) C.s.p. odmietol. Vzhľadom na rozhodnutie z procesných dôvodov, dovolací súd vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia neposudzoval.

19. O nároku na náhradu trov dovolacieho konania vo vzťahu medzi žalobkyňou a žalovaným 2/, dovolací súd rozhodol podľa § 451 ods. 3 veta druhá C.s.p. v spojení s § 438 a § 262 ods. 1 C.s.p. tak, že úspešnej žalobkyni v dovolacom konaní priznal nárok na náhradu trov dovolacieho konania proti žalovanému 2/ v súlade so zásadou úspechu žalobkyne v dovolacom konaní (§ 255 ods. 1 C.s.p.). O výške náhrady rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 C.s.p.).

20. O nároku na náhradu trov dovolacieho konania vo vzťahu medzi žalobkyňou a žalovanou 1/, dovolací súd rozhodol podľa § 451 ods. 3 veta druhá C.s.p. v spojení s § 438 a § 262 ods. 1 C.s.p., tak, že v záujme rozumného usporiadania procesných nárokov strán sporu v súlade so zásadou procesnej ekonomie (čl. 4 ods. 2 v spojení s čl. 17 Základných princípov C.s.p.) žalobkyni náhradu trov dovolacieho konania proti žalovanej 1/ nepriznal.

21. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.